

Supliment
de OPOZIȚIE al revistei
'Luciferul'

SALA
DE
LECTURA

17 (27) anul II/1991
16 — 30 sept.
8 pag. — 8 lei

În spatele
ușilor
închise

pag. 7

BAT TOBELE
PENTRU
FOLCLOR

pag. 6

SALA DE NAȘTERI

Altă viață!

Asupra peceriștilor și pesemiștilor (pesimiștilor?) s-au abătut o sumedenie de gloanțe, din toate direcțiile, care de care mai colorate, încât nu se mai înțelege domn cu tovarăș și camarad cu frate de cruce. Unii cîntă prohodul, alții agită norodul — rima e în scenariu! — și Lucifer nu mai poate îndura aîta nedreptate și cruzime. Chiar așa, oameni buni, să nu ne mai închinăm noi celor care ne-au adus f.f. la seral, adică frigul și foamea pe întineric, să nu mai ridicăm osanale celor care ne-au edificat cea mai dreaptă (desi de stînga!) dintre societăți! Să nu mai vedem la lucru dictatura (proietară!), să ne fie stîrbită cultura pe cap de locuitor cînd cultul e numai pentru-unul! Iată doar cîteva exemple elocvente care pledează pentru păstrarea la naftalină, pardon, la vedere a celor destinați oreliștilor.

Ați auzit bine: tragerile se fac dinspre liberalii cîmpenizați, dinspre surzii agrarieni, dinspre patricienii infantili și, țineți-vă bine, chiar dinspre fesenisții romanizați. Așa-i cînd ajungi împărat! Căci aici, sub acoperișurile imperiale, se adăpostesc comuniștii notorii, școliiți pe la Moscova, și tot aici se află destui inși cu roșu în cerul gurii, bine mascați de fulare trandafirii și panglicii roz-bombon, care flutură la orice bătaie a vîntului. Păi bine, domn-tovarăși, aruncați smoolă peste verdeață — foarte bine! — dar ce faceți cu tov. Iliescu, cu tov. Brucan, tov. Mănescu, tov. Bîrlădeanu, tov. Marțian, tov. Văcaru și alți îngrijitori? Li treceti pe tușă sau deja le pregătiți cătușele? Sau cartușele! Vă mai amintiți ce-a declarat tov. Văcaru în timpul puciului de la Moscova? Mai urma să spună: sintem ce-am fost și, în curînd, mult mai mult! Nu l-a ajutat desti-

nul (atunci!) dar îl ajută echipa acum, de stă tot în capul grupului parlamentar fesenist. Ca și altădată, în vremurile sale bune, cînd era secretarul de partid al editurilor, tună și fulgeră așisderea, încît tremură microfoanele ca într-un seism de gradul șapte pe scara de serviciu a ceceului. Urmărindu-i grimasele, crezi că s-a strecurat în parlament un inspector de la A.D.A.S. care vrea să-și asigure pe viață prezența în fotoliile neonomencaturii ori un colorat de la fosta pază contractuală, care arată cu degetul trîntorii cînd el și-a băgat degetele în miere. Cu o așa carismă, cu un asemenea trecut și cu o abilitate politică demnă de antologia umorului involuntar, Vasile Văcaru poate sta liniștit unde se află: nimeni n-o să-l cîntească din loc, cînd alături se află un Dumitrașcu, un Ceantea, un Gavra, un Solcan, bărbați numai unul și unul, care ne fac să credem că tradiția ridicolului la noi nu se pierde ușor, nu se cîștigă greu, ci numai se transformă pe ici, pe colo.

Așadar, dacă tot vreți să vă descotorosiți de peceriști și pesemiști, fi-îndcă vă încurcă deja socotelile electorale, nu dați crezare celor care spun că ciuma roșie a fost stîrpită prin aceste prafuri aruncate în ochii mulțimilor. Cît cameleonii se țin bine, nu-i încă pace sub măslini. Oricînd un vînt prielnic îi poate ajuta să scoată iarăși capul, chiar dacă acum se păstrează în bandaje de titan ice, în vreme ce mulțimea derutată din Piața Universității pare dispusă să exclame: Altă viață! Care viață? De unde atîta entuziasm? Cine vrea să facă bine acestul popor trebuie să-și ducă jocul pînă la capăt, și nu jocurile, ivite — întîmplător! — în apropierea alegerilor. Goana după capitalul electoral pare inspirată dintr-un alt Capital, pe care mulți vor să-l uite definitiv. Păcat că nu stau bine cu amnezia.

OBSERVATOR

DAN LAURENȚIU

Colind

Chiar sub neagra dictatură,
Dă, Domnu' Doamne!
Am avut o sinecură
Dă, Domnu' Doamne!
Iar acum n-am de friptură
Dă, Domnu' Doamne!
Și îmi bagă pumnu-n gură
Dă, Domnu' Doamne!

P.S.

Se cîntă pe melodia
„La un colț de cotitură
am distrus o dictatură”.

O Sicilie românească

pag. 7

13 întrebări pentru

DAN IOSIF

pag. 4

AM PRIMIT LA REDACȚIE:

UN TICĂLOS

Am auzit la radio că o fabrică din Pskov a primit o comandă de jumătate de milion de cătușe. Oricât te-ai opune violenței trebuie să accepți că există oameni pentru care cătușele sînt necesare ba, pentru progresul civilizației, nici un pluton de execuție n-ar strica. Lucruri de acest fel se potrivește foarte bine celor cărora, din 22 august încoace, le-a cam înghețat rinjetul.

În ce mă privește aș cere de la liderii Rusiei câteva perechi de cătușe din recentul transport. Una aș vrea s-o folosesc pentru a lega un ticălos. Nu, nu voi face precum comuniștii! Nu-l voi trimite în Siberia, nici la Pitești, nici la Gherla sau Canal cum au făcut stăpînii lui cu rudele mele și ale dumneavoastră! N-o să-l duc legat cu ele nici la Măgurele nici la Jilava, așa cum el ar fi făcut și a făcut cu noi toți, cei care ne opunem demenței roșii. Vreau doar să-l priponesc pentru cîteva ore de gardul Uniunii de pe Calea Victoriei pentru ca tot mai multă lume să-l vadă cu ochii și să creadă că există.

Imi pare nesfîrșit de rău că tocmai

una dintre revistele pe care le iubesc și la care am scris, LUCIFER, i-a dat ocazia, într-un interviu, să-și popularizeze gîndurile abjecte de slugă care, neîndrăznind să sufle în fața jupinului, profită de neatenția lui să-și scuipe în cafea.

El zice că e scriitor! Ce scriitor poate fi acela care declară că „e gata oricînd să-l scuipe în ochi pe rege”? Pe cine poate să onoreze declarația publică: „aș scuipa”? E om în vîrstă, ar putea să-mi fie tată sau bunic. Mă întreb: nu-l este rușine de cei care ar putea să-i fie copii sau nepoți și care s-au dus să moară? E ditamai muntele de om! L-aș fi văzut pe 21 la Universitate, cu tot întunericul, dar n-a fost!

Dar unde-a fost? La Gherla, cu Paul Goma, pe care-l face golan cu nerușinare (unde am mai auzit eu vorba asta?), a fost? Să ceară scoaterea din lege a comuniștilor, s-a dus?

N-a fost! Nu s-a dus! Vă spun eu unde-a fost: la C.C. cu odiosul, la Cotroceni, la cîrciumă să bea cu Andruța Ceaușescu (asta o spune singur) și la LUCEAFĂRUL vechi unde tovarășii practica, împotriva exilului, sportul său preferat: scuipatul. De altfel citiți-i cronicile în care se prefăcea că se pricepe la fotbal ca să vedeți probă

de consecvență: pe cîți i-a, vorba lui, scuipat, i-a lăudat după aia și invers.

Scriitor? Asta scriitor? Luați și citiți ce-a fost în stare să scrie despre Geo Bogza și-o să vedeți de fapt cine este... Nici tăiat bucăți n-o să pricep cum de revista LUCIFER n-are altă treabă decît să-l intervievez ca să apuce să-i spurce pe alții în tiraje importante. În loc să-l lase să își expună mirșăviile în gazeta lui de zece exemplare pe care și așa n-o citește nimeni. Ce gafă, Dumnezeu! Să-l scoți pe Bulă în lume ca să vadă toți ce frumos știe el să scuipe!

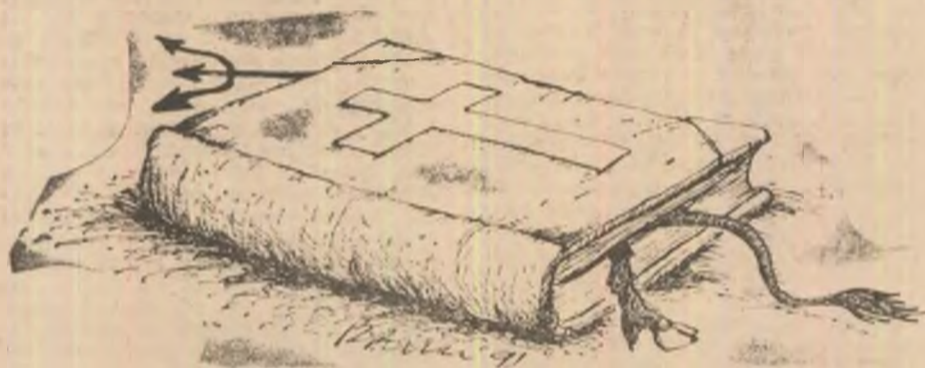
Scriitor? Romancier? Cel care spune „actualii opozanți de la Uniunea Scriitorilor sînt un fel de timpîți”? Păi să nu fie opozanți, să fie lingăi ca el, că doar de la comuniști învățăm cutezanța... Se mai ia și de nemți! Lasă, dom'le nemții în pace, că destul le-a dărimat Ceaușescu satele și i-a gonit, pe cînd matala locuia la Șosea și nu semnai nimic contra lui! Că dacă ești atît de mare scriitor era cazul să te afirmi într-un protest, ceva. Nu să spui că opozanții de ieri (aceiași cu cei de azi) sînt timpîți.

Scriitor? Cel care recunoaște că scenariile i-au fost rescrise?! Și el unde era? De ce nu le-a retras? După ce i-a fost rescris primul, cum a mai pus mina pe pix să-l scrie și pe-al doilea? Slugoi!

Interviul? Un asemenea om (?) nu

trebuie întrebare nici cît e ceasul... Trebuie lăsat în vizuina lui să-și mănince singur ura. Oricum, nu-l duceți la biserică. E-n stare să scuipe și fața lui Hristos.

HORIA GĂRBEA

PRIMUM

Stimate domnule redactor șef,

Intr-unul din ultimele numere ale revistei dvs., maestrul Fănuș Neagu îmi face cinstea de a cita din opera mea: „Bășina Puterii (ereticul ăla ar trebui legat la balamuc) umblă prin mașele noastre, ale românilor”. Dar versul meu, la care se referă, corect sună așa: „Nu sîntem decît niște bășini în mașele puterii”.

Maestrul nu are decît să se simuă și un mare... în mașele puterii „românești”, dacă așa îi sugerează versurile mele. În intenția mea nu a fost decît să exprim un sentiment al neputinței în fața unor mecanisme ale puterii (nu neapărat numai politice, și lui F.N. trebuia să-i dea de gîndit faptul

că domul din Köln este singura urmă concretă a realității numită în poezie). De aceste mecanisme acum ne dăm seama mai mult decît oricînd și poate de aceea un sentiment acut al frustrării ne covîrșește. Dar această frustrare este exprimată — și aici poezia se referă într-adevăr la România — într-un limbaj de-a dreptul pueril. Întregul cotidian trece printr-o incredibilă perioadă de regresie. Insuși maestrul o confirmă prin limbajul său infantil pe care, din păcate, nu îl folosește numai în interviuri. Or, cauzele acestui infantilism (care sînt aceleași cu cele ale citării lacunare) și modul lui de naștere le-a analizat maestrul Freud, așa încît, propun o relecturare.

Cu stimă,

HELMUT B.

București

THANK YOU, DOMNULE PREȘEDINTE

Vizita domnului Iliescu în Israel era, cît p-aci, să compromită încercările Organizației Națiunilor Unite de a-i aduna la aceeași masă pe evrei și pe arabi. Ambiția Domniei Sale de a nu-și rosti discursurile în limba țării pe care o reprezintă, atunci cînd se află în străinătate, a stîrnit nu numai uimire, ca de obicei, dar și suspiciune și animozitate, evreii crezînd că președintele României (în dorința de a-și pune în lumină democrația sa originală) li se adresează în arabă, arabii fiind convinși că același președinte își ține speech-ul în ebraică. De-așa a doua zi, consilierii președintelui au reușit să lămurească lucrurile susținînd, cu pertinența care-i caracterizează, că șeful statului român vorbise tot timpul în limba engleză.

Englezii n-au protestat. Lorzi din cap pină în picioare, au înghițit în sec, așa cum am înghițit și noi, cu aproape cincizeci de ani în urmă, bilbiola lor de la laltă. Americanii, în schimb, care și ei vorbesc un soi de engleză, n-au rezistat tentației de a-și face cruce, gest care l-a

incurajat pe Patriarhul preafericitului Ierusalim să-i acorde imediat domnului Iliescu Crucea de fier. Sau, mă rog, de argint. Nu conțără. Important e că n-a venit acasa cu mina goală. Și că a rămas creștin. La urma urmelor, putea, profitînd de drepturile omului, să treacă la mahomedanism!

M. SIPOȘ

Salutăm din profunzimea inimii aparițiunea Fufei, o nouă revistă care se ocupă cu multă competență de lucrările mădulariului la și în porțile fătăciunii. Este cea de a 257-a publicațiune de acest gen apărută după Revoluție. Remarcabil ni se pare faptul că Fufa iese de sub teacurile tiparniței în Moldova, unde prea bine se știe că femeile și-au închinat întreaga castitate F.S.N.-ului. Reținem din sumarul excepționalei publicațiuni următoarele titluri: „Tulai Doamne, unge' o viri”, „Partidul iubirilor libere”, „Rubrica pentru minorități sexuale”, „Tirfa de poștă se mută la clubul +LESBY+”, „Piramida cu opt picioare”, „Tehnici orientate furate de la indience”, și „Curier de ambe sexe”.

Domnișoara Pica Hondropulos, profesoară de matematică, Rîmnicu Vilcea, urmărește cu mare emoțiune via activitate ziaristică a simpaticului dr. ing. Șerban Săndulescu. Dînsa ar vrea să-i trimeată un buchet de garoafe, dar nu-i cunoaște adresa. Asigurăm pe d-șoara P.H. că vom procura adresa dorită prin intermediul prozatorului Ștefan Agopian, care îl cunoaște îndeaproape pe onorabilul gazetar și inginer. Ca atare să aștepte răspunsul nostru, pe care o rugăm să-l plătească cu un abonament la Lucifer.

VOCEA PATRIOTULUI NAȚIONALE

— răspunde cititorilor —

Despre același maestru în arta gazetăriei, dr. ing. Șerban Săndulescu, ne scrie și un fost coleg de grădiniță al d-sale. Acest coleg, care ține să rămînă anonim, ne dă prețioasă informațiune că dr. ing. Ș.S. lucrează prezente la un studiu intitulat „Craii de Curtea-Veche, precursori ai neocomunismului”. Așteptăm înfrigurată aparițiunea acestui studiu ce va fi siguramente epocale.

Tovarășe I.O. aveți dreptate. Tovarășul Ilie Verdeț este un democrat neînteles, ba chiar și liberal modern. El nu are nimic în contra pantofului Gregorio Rizo, ci doar în contra celor care îl poartă.

Domnul Adamiță Șerpoiu, București, str. Garofițelor, 15 bis, citește cotidian Cotidianul. Dintre toate articolele numitului cotidian, cel mai mult îi plac cele semnate de doamna Doina Biscă, pe care le consideră profunde și parfumate. Și noi citim cotidian Cotidianul, dar n-am găsită rău nici un

articol semnat cu acest nume poeticesc. Poate e vorba de alt cotidian...

Dl. Ionel Boricea, Craiova, str. Marin Sorescu nr. 3, este convins că poetele naționale Adrian Păunescu trebuie să pătrună în Cartea recordurilor (Guinness Book), la capitolul „Cele mai lungi interviuri”. Sigur că ar trebui să pătrună. După noi, ar trebui să pătrună și la capitolul „Cele mai groase cărți de poezie”.

Doamna Cerasela Șoric, membră P.U.N.R., Cluj, o consideră pe d-na Rodica Beclean, realizatoarea emisiunii TV „7x7” extrem de obiectivă în tot ce spune. Îi place și obiectivitatea crainicului Mircea Hamza, însă ceva mai puțin. Doamna Șoric visează să aibă pe noptieră o fotografie cu autograf a realizatoarei „7x7”. O sfătuim pe d-na C.Ș. să solicite ajutorul Biroului de presă Palat Cotroceni. Noi nu posedăm decît fotografia d-lui Emanoil Valeriu, și aceea de pe vremea cînd acesta era pretin cu fostul

redactor-șef „Flacăra”, Adrian Păunescu.

Am primită ră mii și mii de scrisori, toate espediate Fălțiceni, prin care se exprimă simpatie și sprijin moral pentru tribunalul națiunii suverane, dl. Corneliu Vadim Tudor, actualmente supus celor mai mirșave atacuri venite din partea unor zbiri fără mumă și Vatră. Dragi fălțicineni, fiți o leacă cu rezon, dl. C.V.T. va ieși din această grea încercare și mai îngrășat!

Domnul Titu Sfirlogea, muncitor calificat Uzinele Faur, stă înghesuit în două odăi cu familia compusă din el, din soție, din socri și cinci copii. Auzind că fostul ghinăral de securitate Nikolski, care a schingiuit pentru binele socialismului, locuiește numai el și cu soția într-o vilă ce are șapte odăi, îl roagă pe acesta să-i cedeze măcar o odaie în favoarea socriilor. Suntem absolutamente convinși că bravul călău de odinioară, tov. Nikolski, va da curs favorabil cererii formulate de necăjitul domn Titu Sfirlogea.

RICA VENTURIANO
studinte în drept și publicist

Cravata președintelui

Ca de obicei, în zilele bune, casa lui Nichita Stănescu era plină de viitori candidați la nemurire, prieteni de o zi și întreprinzători de-o noapte, femei frumoase și înclinate uneori și spre poezie, ba chiar și oameni cu diferite viziuni, fiindcă în Piața Amzei se împărțeau elogiile și metaforele fără parcimonie de un suflet generos și ospitalier.

Venit proaspăt din Iugoslavia, înarmat cu o sticlă de whisky, poetul Ioan Flora a poposit aici când discuțiile erau în toi. Prezența sa dar mai ales a obiectului colorat au ridicat cota de interes, căci băutura occidentală nu se găsea atunci pe toate drumurile. Și totuși, cineva nu s-a arătat foarte interesat de ea. Îi plăceau doar atmosfera din casa poetului, musafirii și bineînțeles ideile care scăpărau în jur. Contrariat că există cineva care nu rîvnește la licoare, poetul Ioan Flora l-a abordat direct.

— Ei tu, de ce nu bei? Suferi de ceva?

Cu un zîmbet larg, arculț, care părea să-i înrobească întregu-i chip, musafirlul s-a scuzat cu stîngăcie.

— Mulțumesc! Da' eu, măi dragă, nu le am cu țările!

— Chiar crezi că ai în fiecare zi o ocazie din asta? Poftim! întinde paharul.

Musafirlul nu s-a lăsat înduplecat și a rămas ferm pe poziția sa, așa cum îi este felul. Îndărătnicia asta nu l-a lăsat indiferent pe poetul Ioan Flora care a trecut la amenințări.

— Ia ascultă, dacă nu bei, îți tai cravata!

Și a simulat gestul agresiv.

Temîndu-se că Ioan Flora e în stare să facă ceea ce spune, Nichita Stănescu l-a luat de-o parte și i-a zis:

— Bătrine, nu insista, omul se ține tare.

— Păi atunci ce cauți aici dacă nu bea? Cu ce se ocupă?

— E băiat bun, crede-mă.

— Să știi că dacă nu bea îi tai cravata! De unde l-ai găsit?

Nichita Stănescu a făcut o pauză, s-a uitat lung la poet și a spus mai mult în șoaptă:

— Știi cine va fi? Președintele României.

Ca de obicei, marele poet a avut viziune, și nu numai a sentimentelor. Oaspetele său de atunci ne conduce azi.

CREDO LINGU

UMBRA MĂSLINULUI ÎN FLOARE

Imediat după evenimentele din decembrie '89, unii dintre directorii fostelor I.C.L. „Alimentara” au decis să „revoluționeze” întregul sistem comercial existent, lansînd o idee de-a dreptul originală. S-a cerut, nici mai mult nici mai puțin, decît generalizarea relațiilor directe dintre producătorii de mărfuri și magazinele de desfacere. Totul să circule pe un drum cît mai scurt posibil, fără nici un fel de intermediar. S-a ajuns pînă la vehicularea unor sume importante care s-ar putea economisi prin desființarea întreprinderilor cu ridicata (sau en-gros) și preluarea atribuțiilor lor de către I.C.L. — „Alimentara”.

Toate bune, dacă n-ar fi și problema celorlalte sortimente de mărfuri, în afara preparatelor, care trebuie să fie și ele prezente în unitățile de desfacere cu amănuntul. Importuțiile intră și ele în această categorie. Ceea ce devine imposibil pentru amănunt constituie o activitate curentă pentru întreprinderile en-gros. Noroc că s-a renunțat la timp la „ideea novatoare”. I.C.R.A. București, devenită între timp Societatea Comercială „Bucur”, este acum cea mai mare întreprindere en-gros din țară. De atunci, marfa pleacă —

sau ar trebui să plece — spre magazinele pe bază de comenzi formulate de gestionari.

Acum cîva timp, respectiva societate — comercială — a importat o însemnată cantitate de măsline, ambalate în cutii de 1 kg, calitatea I, a II-a și respectiv a III-a, fiecare cu prețul respectiv. Produsul a fost oferit beneficiarilor, societăților comerciale de la sectoare, magazinelor de desfacere.

În decursul a 8 zile din iulie, Societatea Comercială „Bucur” a livrat societăților din sectoarele 1 și 3, 51 530 de cutii măsline. În sectorul 2 n-a ajuns nici măcar una. Motivul? Telexul trimis de către societatea „Delfincom” din sectorul 2 aceleiași societăți comerciale „Bucur”, în 18 iulie a.c.: conducerea „Delfincom-ului” nu dorește ca magazinele sale să fie aprovizionate cu măsline la cutie, deoarece nu este de acord cu prețurile de vânzare. Cu alte cuvinte, pentru că produsul ar fi nevendabil chiar dacă nici n-a ajuns în magazine.

Așteptăm cu nerăbdare hotărîrile „Delfincom-ului”, cu privire la porumbul fiert la borcan, bomboanele Topik și Jetlibon.

Diavoli trebuie plătiți cu 9 000 lei

Printr-o filleră oarecare, ajunge la Vandana, o țigancă de aproape 40 de ani, din același oraș, Tirgoviște. Masivă, bătînd cu lejeritate sute de kilograme, Vandana se trîntește pe jos și îi întinde cărțile. „Cărți unguerești, speciale, că doar ghicesc de la treispe ani”. Speculează orice gest, orice tremur al

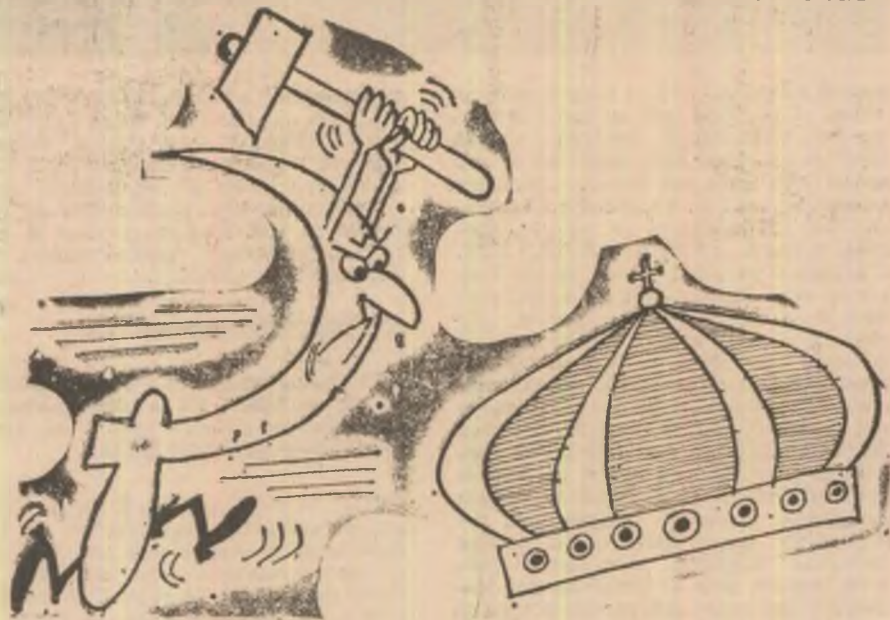
buzelor, și lacrimile din colțurile ochilor. Emite fraze contradictorii și, cu o nonșalanță de necrezut, dă și verdictul: „Nu ți se mai întoarce băiatul niciodată, cocoană. Te învăț eu ce să faci, și te duci prin babe să-ți descinte.”

Femeia aproape că-i cade în genunchi: „La cine să mă duc? Nu cunosc pe nimeni!” Vandana se lasă înduplecată cu greu. Va face ea vrăjile, numai că pentru asta îi trebuie bani. Bani mulți, 9 000 lei, ca să plătească diavoli care furaseră copilul. Plîngînd, femeia îi numără 1 000 lei. „Mai mult n-am... Ce să fac?” Țigancă e neînduplecată: „N-ajung, cocoană. I-auzi la ea, de parcă i-aș opri eu!!!”

Femeia îi promite că va adăuga și restul sumei. „Dai banii și în trei zile e-acasă, auzi?”

Și uite că nu trec numai trei, ci șapte zile și nici urmă de băiat. Femeia își pierde toată încrederea în prezicerile ghicitoare și își cere banii înapoi. „De unde bani, cocoană? Mi-ai dat mie ceva? Ai martori?” Martori n-a avut, și banii s-au dus ca pe apa sîmbetei.

OANA-MARIA SAVIN
ALEC MACRI

ÎN TRE RAI ȘI IAD

Un student care se vrea călugăr

O scrisoare ca un semn rău

Cristian D. din Tirgoviște, jud. Dimbovița, mai avea doar o jumătate de an pînă la absolvirea facultății. „Un copil cuminte, foarte deștept”, spunea lumea. „Savantul, profesorul nostru”, spunea familia. Din păcate, valul de religie care a invadat casele românilor după decembrie '89 l-a determinat să cadă în cealaltă extremă. Scopul vieții lui nu mai era realizarea profesională, ci mîntuirea. Renunță brusc la petrecerile cu colegii, la partidele de fotbal amical, la televizor și radio. „Toate sînt deșertăciuni”. Abandonează orice fel de lectură în afara Noului Testament. Pentru orice situație, citează diverse pilde din sus-pomenita carte.

Desigur, o asemenea situație nu putea — în nici un caz — s-o bucure pe mama sa. La început, aceasta tolerează manifestările fiului, însă atunci cînd el încearcă să sărute mîinile tuturor profeților întîlniți pe stradă (și este dat la o parte cu oarecare stînghereală), începe să aibă remușcări. Rememorează toate imixtiunile pe care — cu voie sau fără voie — le făcuse în viața copilului. Interzicerea unei legături pe care Cristian o avusese cu o fată în anul I de facultate se soldase cu consecințe grave. Băiatul nu mai cunoscuse nici o fată și părea să nici nu mai aibă de gînd. „Mîntuiți nu vor fi decît cei ce n-au atins femeia”, spunea el.

Se hotărîse să abandoneze studiul fizicii și să dea la Teologie. Din motive lesne de înțeles, mama se opune, încercînd să-i explice că nu-i decît o exagerare și spunînd că totul îi va trece odată cu înaintarea în vîrstă.

Dilema și conflictul surd dintre mamă și fiu aveau să dureze pînă la începutul lunii august a.c., cînd Cristian o anunță că vrea să plece la mare.

La 15 august 1991, mama lui Cristian primește o scrisoare de la acesta, pusă la poștă din București, prin care este anunțată că fiul ei s-a hotărît ca — timp de o lună — să facă un experiment. Va merge pe la mînăstirile din țară și, dacă viața de acolo va fi așa cum și-o dorește, va rămîne într-una din acestea și se va călugări.

E ușor de înțeles disperarea mamei. Unicul copil alegea o viață de pustnic. Copilul crescuse cu prețul unor imense sacrificii, ca o investiție pentru anii grei ai bătrîneții. Aleargă pe la profeți, interesîndu-se de condițiile cerute unui novice, pentru a se călugări. Se consideră oarecum alinată atunci cînd i se spune că e nevoie ca tînărul să aibă studiile terminate și consimțămîntul părinților. Numai că probabilitatea era foarte mică. Se interesează pe la tot felul de mînăstiri. Nu-l găsește nicăieri. Disperarea îi crește atunci cînd vede că zilele și săptămînile trec și copilul său nu dă nici un semn de viață.

În disperare, se hotărîște să apeleze la „clarviziunea” ghicitoarelor.

13 întrebări pentru DAN IOSIF

1. Domnule Dan Iosif, trecerea dv., de la un om obișnuit al Oborului la o stea eclatantă a decembrieștilor a presupus multe cazne, s-a făcut firesc sau pur și simplu nu ați realizat momentul ?

Dan Iosif : — Trecerea mea de la stadiul de muncitor, la situația parlamentarului, să spunem, a unui om politic important, s-a făcut într-un moment în care eram chiar indecis, s-a făcut într-un moment în care s-a alcătuit CPUN-ul și am fost ales, propus, să reprezint în acel CPUN mișcarea politică a FSN-ului. În momentul ăla, poate fără să-mi dau seama ce mă așteaptă în următorii doi ani am acceptat. A fost bine, a fost rău, va hotărî istoria sau cititorii ziarului dumneavoastră.

2. Imediat după revoluție — și de atunci mereu — ați fost un om controversat. Dv. ați stimulat această condiție ori „dosarul de cadre“ croit de alții a fost de vină ?

D.I. : — Da, se spune că o persoană publică este bine să fie controversată, căci dacă este numai înjurată nu prezintă nici un interes pentru că este o nulitate, dacă este numai laudată nu prezintă interes pentru că se aseamănă cu ceva trecut. Eu n-am întreținut această controversă, ba, dimpotrivă, am căutat să clarific unele probleme. Cineva a avut interesul s-o întrețină. Cine și de ce, nu m-a interesat. M-am ghidat după principiul american. Luând-criticat, popularitatea și se păstrează.

3. Mi-ați părut în multe momente postrevoluționare un activist — ierți termenul — foarte hotărât. De unde vă vine această hotărâre ? Din rolul asumat sau dintr-o ezitare a celorlalți ?

D.I. : — Nu. Din rolul asumat. În momentul în care, să spun așa, am ieșit în stradă, — am spus-o de multe ori, n-am ieșit de foame — am ieșit pentru că era prea multă nedreptate. Sint o fire care se supune foarte greu unor regulamente și am considerat normal, firesc, datorită faptului că sint o fire coleric-sangvină, — acțiunile astea mă caracterizează. Românul spune o vorbă : „Unde-i bine nu-i de mine, unde-i rău, hop și eu !“. Așa am pățit și eu cam întotdeauna. În 21 decembrie, 22, 23, mi-am expus viața riscului, pe 12 ianuarie am continuat să mă expun și în continuare, 28 ianuarie. M-am trezit, oarecum, la realitate în 13 iunie 1990. Atunci n-am ieșit în stradă decât spre a strînge minerii din București.

4. Vă jenați că oamenii de lângă dv. încep să-și facă o biografie încărcată și, evident, riscantă, sau îi priviți cu îngăduință ?

D.I. — Principiul meu este : fiecare este liber să trăiască cum vrea. Cum își așterne așa doarme. Și dacă oamenii se gîndesc să urmeze o carieră politică, normal, și-o pregătesc de-acuma și-și fac dosare. Dar eu sint pentru desființarea acestor dosare. Omul nu este prin dosar, este prin comportament și prin exemplul pe care-l dă. Dacă ești hotărât să urmezi o viață politică atunci nu ai nevoie de dosare, ai nevoie să-ți convingi electoratul că ești trup și suflet dedicat și că meriți încrederea aceluia electorat. Dacă ai să încerci să convingi electoratul printr-un dosar, prin presă, să spunem, prin televiziune sau radio, ai șanse mai puține. Electoratul trebuie să te cunoască mai în-deaproape.

5. Pentru că am vorbit de ceilalți, adică o parte însemnată a colegilor dv., nu vi se pare că sint cam mulți cu propensiuni comuniste ? Ce-i împinge pe ei să se demaște atât de ușor ?

D.I. : Eu îi înțeleg pe mulți, eu mă înțeleg și pe mine. Dar este foarte greu să păstrezi o linie de centru. Totdeau-

na sintem tentați să cădem într-o extremă sau alta. Vedeți, eu sint conștient că de foarte multe ori cad în extrema care nu le convine. Probabil datorită vieții pe care am dus-o. Eu sint, să spunem, mai radical. Și aș dori, ca odată pentru totdeauna să se clarifice situația foștilor comuniști de marcă. Nu doresc să fie condamnați la închisoare. Folosesc cuvîntul lor : aș dori să fie condamnați oprobriului public.

6. Dv. păreți a avea o aversiune congenitală împotriva comunismului. De unde vă vine ea ?

D.I. : Această aversiune îmi vine de la faptul că am făcut o școală militară, am văzut ce înseamnă doctrina și ideologia de îndobitocire sistematică, practică în armata română. Ulterior am executat o pedeapsă privativă de libertate de 2 ani și șase luni în care am înțeles pînă unde poate fi împinsă bestialitatea umană în cazul în care nu ești de acord cu aproapele tău.

7. Ce acțiuni ați întreprins împotriva comuniștilor de senat și ce sort de izbîndă au avut sau vor avea ?

D.I. : — În senat, deci în cadrul Senatului eu unul, nu văd nici unul din comuniștii de marcă. Vă spun cinstit. Că au fost membri de partid, că au fost oameni care au avut funcții mărunte, exceptîndu-l pe dl. Birlădeanu care a fost nomenclaturist în urmă cu 20 de ani, nici unul nu este nomenclaturist în cadrul Senatului. Vedeți dumneavoastră, e greu să te desprinzi din ceea ce ai trăit și să revii unde vrea majoritatea tineretului să revii. E chestie de mentalitate.

8. Puteți să numiți cîțiva colegi de-ai dv. care nu se pot debarasa ușor de această ciură ? Ce ne puteți spune în acest sens despre tov. Văcaru, tov. Birlădeanu, tov. Marțian ?

D.I. : — Ce să vă spun despre colegii mei, nu-mi permit să-i caracterizez pe cei mai în vîrstă decît mine. Toți au o anumită experiență de viață, dar faptul că nu vor să se debaraseze de acea ciură roșie, nu cred că este dovedit. Eu unul, așa cum v-am spus, îi înțeleg. În multe din exprimările lor folosesc limba veche, dar e foarte greu pentru dînsii să se debaraseze și în felul acesta nu se fac înțeleși. E exact opusul celor exprimate de ei. Dar, Birlădeanu, prin excepție, pot să vă spun că este omul care ne-a determinat să modificăm o serie de legi într-un sens pozitiv. Nu înțeleg de ce este atît de acuzat și blamat de toată lumea. Probabil pentru simplul fapt că n-a vrut să mă meargă alături de vechea gardă comunistă.

9. După puciul de la Moscova i-a cuprins subit pe mulți o ură împotriva extremei stîngi. În acest caz nu devin ei înșiși extremiști ?

D.I. : — Ce vă spuneam mai devreme. Este foarte, foarte greu să mergi pe o linie de centru. Mereu, mereu omul este tentat să sară dintr-o extremă în alta. De aceea, foarte mulți m-au întrebat și — mine de ce eu sint în FSN. E o logică simplă. Vreau să țin un drum drept. Și dacă plec la drum în viață cu un tovarăș, pîi merg pe drumul ăla pînă la capăt, indiferent de ce mă așteaptă la capătul drumului ăluia. Dacă am pornit în cariera politică cu FSN am să merg pînă la sfîrșitul acestui mandat alături de FSN. Nu pot să sar dintr-o barcă într-alta în decurs de trei luni, cum au făcut mulți. Mulți dintre cei care la început au fost alături de noi.

10. Nu credeți că haosul, criza și isteria politică sint cei trei cavaleri ai unei apocalipse feseniiste ? Vă rog să mă contraziceți !

D.I. : — Nu. Nu cred. Vedeți dumneavoastră, eu n-am fost membru de

partid niciodată, al nici unui partid, nu vreau să mă laud cum se laudă alții că au fost întemeietori, fondatori, că au făcut și au dres. Asta poate că o s-o spună alții care mă cunosc mai bine, ce-am făcut eu pe vremea lui Ceaușescu. Dar, în momentul în care s-a format această mișcare politică, FSN, a acceptat pe toată lumea în sinul ei. La fel cum au făcut toate partidele că dacă e să disecăm fiecare partid, înseamnă că trebuie să le desființăm. Să ne ierte Dumnezeu, pentru că majoritatea oamenilor inteligenți din România au fost membri de partid și au avut funcții de partid mărunte dar „ără asta inteligența lor s-ar fi irosit în van. N-ar fi putut să facă nimic. Nu s-ar fi putut afirma. N-ar fi putut să devină cercetători, profesori universitari, nimic, nimic, nimic. Dar dintre aceștia trebuie să selectați acei oameni care s-au dedicat trup și suflet acestei ideologii și trebuie să îndepărtați pentru că ei continuă și în ziua de azi să ne îndobitocescă, cu alte cuvinte, însă. Dar sensul lor este acela care a fost și pînă acum trei ani. Dacă noi toți vom putea să ajungem la nivel cultural, politic, atît de ridicat încît să facem discernămint între cei care astăzi întotdeauna să mergem pe drumul pe care vrem să-l scrie România, deci drumul democrației sau mai bine spus drumul social-democrației, va trebui să fim foarte atenți la viitoarele alegeri. Va trebui să fim foarte, foarte atenți pentru că ideologia include în sinul ei foarte mulți oameni și nimic nu este mai ușor decît să spui electoratului că eu am să-ți fac, eu am să-ți dreg, eu am să-ți aduc. Este o boală care s-a păstrat în România de la primul Parlament încoace. Înainte de alegeri toți promit. Poporul să fie în stare să discearnă cui și de ce îi încredințează votul. Asta e părerea mea.

11. Regruparea unor partide, de coloraturi și ideologii diferite, nu din convingeri se unesc, ci din teama unor umiliri electorale. Exagerez eu ?

D.I. : Nu. Aveți perfectă dreptate. Lecția alegerilor din '90 este prea proaspătă în memoria unora, pentru că să nu încerce să nu-și facă carteluri, alianțe pentru alegerile din '92. Sper însă că în '92, opoziția se va prezenta în alegeri cu un program bine delimitat și bine definit, față de programul care-l va prezenta poziția, ca să folosim cei doi termeni. În această situație, electoratul va putea să discearnă, să aleagă, iar atîta timp cît toate platformele electorale ale partidelor se bazează pe cele 20 de puncte citite în noaptea de 22 decembrie și mai bine spus pe cele 15 — sau 16 puncte citite de noi pe baricada de la Inter în noaptea de 21 decembrie, pînă atunci, să mă ierte Dumnezeu, e greu să știm pe cine alegem. Faptul că alegerile din '90 mi-au conferit mie titlul de senator poate să fie un accident. Lumea nu știa cine sint, sau știa doar că sint Dan Iosif de pe baricadă. Și sentimental m-a votat. Acuma, în urma celor doi ani

parlamentari omul poate să-și dea seama dacă am făcut sau n-am făcut ceva pentru electorat, nu pentru scaunul meu de senator, nu pentru titlul meu de senator și nu pentru familia mea. Acuma omul are posibilitatea să discearnă și sper că alegerile vor fi așa cum și le dorește poporul român. Libere vor fi în orice caz.

12. În ultima vreme nu mai păreți atît de combativ. Vă temeți de cineva, ați călcat în străchini sau v-ați îndeplinit toate profețiile politice ?

D.I. : — N-aș spune că nu mai sint atît de combativ. Aș spune că nu mai departe de la deschiderea lucrării acestei sesiuni parlamentare am avut o luare de cuvînt în plenul Senatului care a fost foarte frumos cenzurată de televiziunea română. Lucru remarcabil de foarte mulți ziariști care participă la lucrările Senatului, fiind acreditați. M-au întrebat. Și le-am spus : e firesc să se împlinească. Eu nu sint un om politic. Eu sint un om spontan, un om al momentului, care spune verde-n buză ce nu-i convine. Și era normal ca poziția mea vis-à-vis de puciul militar de la ruși, vis-à-vis de regruparea și de reorganizarea sistemului comunist în frunte cu iubitul lor Verdeț, al meu în nici un caz, căci nu sufăr verdeța, să-mi atragă o asemenea, să-i spunem, marginalizare din partea unor oameni. Care sint, nu mă interesează. Eu am satisfacția mea personală că nu am abdicat de la principiile mele, că nu m-am abătut de la linia care m-a determinat să ies în stradă și m-a ajutat să ocup scaunul de senator. N-am făcut-o și n-am s-o fac. De obicei, scump dar nu ling niciodată.

13. Hai să ne imaginăm că mine s-ar declanșa o nouă revoluție. Pe ce baricadă v-ați plasa ? V-ați decize de tot ce-ați făcut pînă acum ?

D.I. : — Puteți să fiți convins că nu mi-e rușine de tot ceea ce am făcut pînă acum și dacă ar fi să fie o altă revoluție aș fi tot de partea aceluia pe care eu consider că-i reprezint în acest Senat. Adică eu sint minunea postrevoluționară. Poate că sint exponentul acelei idei, totul este posibil. Dacă un muncitor a putut să ajungă senator, oricare cetățean din țară asta poate să ajungă senator dacă va demonstra că merită. Concedați-le săi. Așa cum vă spuneam mai devreme, eu am fost ales senimental, datorită faptului că am fost pe baricada din 21 decembrie în continuare. Dar la viitoarele alegeri, electoratul din Giurgiu sau din București va putea hotărî dacă un nou Dan Iosif merită sau nu merită să facă parte din Senatul României. Asta e convingerea mea.

Interviu realizat de MARIUS TUPAN

EMANUEL VALERIU ÎȘI VA REÎNTREGI „FAMILIA“ ?

Titanul (Mercato) Televiziunii Române, domnul Emanuel Valeriu, se află în centrul unui zvon care, dacă nu s-ar referi la domnia sa, ar părea o vorbă goală-n vântul toamnei. Dar, așa cum ne-a demonstrat, Emanuel Valeriu e în stare de fapte și atitudini incredibile. El, cel care a iubit valuta încă de pe vremea „regretatului odios“, trebuie să și-a construit „o ieșire“. A încercat-o cu Europa Liberă, trimițând scrisori prin poștă atunci când noi nu îndrăzneau să scriem mare lucru nici în epistolele adresate cunoștințelor din țară. Dar el, Valeriu Emanuel, a scris și-a demascat astfel încât, în timpul Revoluției, a tras și vreo două-trei corespondențe calde, de la fața locului, prinziind legătura extraordinară de repede, dubios de repede. N-a ținut cu ieșirea asta pentru că nici cei de la Europa Liberă nu sint tocmai niște a-geamii, astfel încât, când s-a dus să-și ia banii și a încercat să și filmeze, nu a fost tolerat și, peate pentru a-și deconta transportul, cit și pentru a împoșca (era cazul, nu ?) cu noroi obrazul celui care l-a plătit, a realizat terribila scenă a vițelului în fața porții noi, varianta '90, Emanuel Valeriu în fața intrării de la Radio Europa Liberă, München. Repet, bănușii i-a luat.

A mai încercat nea Nelu, cum i se spune între intimi, și cu Titan Mercato, oferindu-ne, dacă mai ți-neți minte, cea mai lungă secvență publicitară a anului (spot) la inaugurarea magazinului mai sus amintit, chestie pentru care orice televiziune occidentală încasa câteva sute de mii, chiar milioane, de dolari. Televiziunea Română nu a încasat acești verzișori. Cineva, probabil, a băgat un procent frumuseț în buzunarel. Participați la jocul nostru logic și ghiciți cine. Da ? Bine, ați ghicit.

Cu cine a mai încercat neea Nelu să se scoată ? Nici mai mult și nici mai puțin, cu familia Ewing. Da, ați înțeles bine. Niște americani au aranjat să cedeze drepturile de (re) difuzare a

prăfuitului serial, iar neea Nelu a acceptat să fumăm, cu toții, Kent originar din Statele Unite, acum într-o nouă prezentare. Probabil că primul fumător de Kent din Televiziunea Română este tocmai cel pe care-l bănușii și dumneavoastră. Astfel ați câștigat un nou punct în jocul nostru logic.

Nenea Nelu a fost de mai multe ori în Italia (și nu pe banii revistei Lucifer !), domnul Mendela nefiindu-i tocmai necunoscut.

Ei, și acum, stimați cititori, iați zvonul : Nenea Nelu Valeriu s-ar pregăti să părăsească Televiziunea Română și chiar țara sa de baștină pentru melea-gurile fraților noștri de gîntă latină. Da, Italia, ați ghicit, formidabilă cită perspicacitate aveți. Altă ieșire ar fi cu cîntec. Un cîntec al cărui refren se află pe t.t. mai mult buze. Chiar asta nu o să vă mai spun, mă bazez pe perspicacitatea dumneavoastră. Și pe separarea puterilor în statul de drept.

MIRCEA G. STANCIU

Termenul de „familie“ l-am utilizat în sensul italian (argotic) al său.

VOTAȚI TOT PISICA !

NOI, CĂDEM MEREU ÎN PICIOARE

Cronică de carte: PRINȚUL FESEENIST

În vechime, marii boieri își angajau gramăticii să le redacteze, în binecunoscutul stil hagiografic, cronică de familie. Obiceiul a dăinuit peste veacuri și, iată, în anul de grație 1990, „prințul“ Dimitrie Sturdza a arvnuit — cu un sandviș ! — creionul bont al unui semi-analfabet, Marius Popescu, pentru a fi nemurit într-o carte (...a Editurii Militare !), suprasaturată de propagandă feseniștă.

...Căderea în dragoste s-a petrecut pe aeroportul din Zürich : „În timp ce grupul de români, răzbiți de foame, se invirteau cam stingheri pe lingă unul din bogatele bufete-bar și mai îndrăzneau, cite unul, să comande un crenvurș sau o sticlă de Pepsi, a apărut un domn înalt, distins, cu părul argintiu ondulat, un om cu o figură hotărîtă, energică, dar în același timp, caldă, apropiată, care a spus : — Românii pot să comande ce vor și cit vor !“

Aroma „crenvurș“-ului princiar a fost decisivă pentru opțiunea politică a gazetarului Popescu. S-a oferit să scrie un pomelnic laudativ, în care a evidențiat următoarele mari fapte de românism, pe care — din lipsă de spațiu — le rezum în cei cițiva quadrați hărăziți acestei cronici : prințul, cu ajutorul a doi mari generali, și-a plimbat tatăl cu elicopterul prin Moldova (p. 29) ; s-a îmbogățit din cosmetice (pp. 61—69) ; a ajuns la concluzia că „Revoluția s-a declanșat la București, în 22 decembrie“ (ziua cînd Ilici a fost scos de la naftalină, nu ? — v.p. 79) ; a crezut în victoria „Revoluției“, chiar dacă Iliescu („purtînd zile în șir același mașou de culoare închisă, vizibil și el pe micul ecran“ — p. 82), șovăia ; a realizat „că și oamenii securității au înțeles că tiranul e dușmanul întregului popor... altă explicație nu găsesc...“ (p. 85) ; oricum „la noi nu putea avea loc o... revoluție de catifea“ (p. 89) ; „F.S.N.-ul a câștigat alegerile pentru că soluțiile sale au fost cele mai apropiate de aspirațiile unui popor care înainte de a se gîndi ce va mînce peste trei

ani sau chiar la anul, se gîndește ce va mînce azi și mâine...“ (p. 92) ; „Ion Iliescu a realizat un coeficient electoral superior celui obținut de Charles de Gaulle, ceea ce este splendid...“ (p. 93) ; „lumea europeană a fost sensibilizată de Piața Universității, de venirea minerilor la București și de abuzurile lor. Ele au fost puse exclusiv pe seama puterii... A F.S.N.-ului“ (eu-femismul princiar — p. 99) ; „de dragul de a lovi în Iliescu și în Roman și în Birlădeanu — care au făcut incontestabile greșeli, dar au făcut destule lucruri bune și importante pentru țară — s-a lovit în România“ (sublimă identificare a țării cu liderii ei — p. 101) ; „Iliescu este un om nemaipomenit de simpatic !“ (p. 115 — vă amintiți dactilografa de la AZI, care îi idolatriza pe „Aticleț“ și „Mițu“ ?) ; „dacă o să spun că și Petre Roman e extrem de simpatic...“ (p. 116) ; „aflasem că Anton Vătășescu este foarte-foarte deștept...“ (p. 118) ; „dacă Adrian Severin se naște în America ajungea miliardar sau în orice caz un P.D.G. top 1 în lumea occidentală...“ (p. 119) ; „cînd ne-a șuiert gen. Opruță vreo citeva zboruri pe deasupra frezei...“ (p. 120) ; „Victor Stănculescu a intervenit la Boțoșani pentru repunerea în drepturi a artei copiilor“ (amenințată de orgoliul directorului, care era profesor de biologie ! — pag. 163)...

Năucit de gîndirea profundă a prințului Sturdza, de perspicacitatea sa politică, de excelența sa orientare ideologică, dar și cucerit de stilul acestui Eckermann din Carpați, Marius Popescu, nu pot încheia decît cu un nou, cuprinzător și elocvent citat : „Dumnezeu să vă dea multă sănătate, domnule Sturdza ! Dumnezeu să vă dea viață lungă, domnule Sturdza ! Dumnezeu să vă dea multă fericire, domnule Sturdza !“ (p. 140). AMIN ! *

DAN-SILVIU BOERESCU

* Pardon, AFERIM !

Festivalul de muzică ușoară „Mai-mai-ha“

(De la trimisul nostru special). Stimați cititori, vă transmit de pe litoralul românesc, din frumoasa stațiune „Mamaia“. Se scrie Mamaia și se citește „MAI-MAI-HA“, pentru cititorii noștri cu preocupări lingvistice bine conturate. Aici s-a desfășurat un interesant festival de muzică ușoară cu 4, 5 secțiuni și cițiva prezentatori. Spre deosebire de anii trecuți, ediția actuală a căutat să dispună de prezentatori frumoși, cu calități vocale și chiar inteligenți. Din păcate, exigențele au fost prea-prea, dovedind că este imposibil să ai multe calități pe centimetrul pătrat...

Cel mai interesant lucru s-a dovedit a fi intrarea, în sensul că tinerii interpreți veneau din fundul scenei spre față și nu din lateral spre centru așa cum se obișnuiește în alte părți. Apoi să mai amintim că artiștii au fost prezentați cu imagine, ceea ce ne-a permis să înțelegem că unii din ei au mașină, alții copaci, flori, podoa-be etc., și doar pușini zîmbete.

A fost realizată o deplină legătură cu trecutul, parte dintre soliștii mai vîrstnici venind singuri, fără a fi a-

jutați de medici și dovedind o excelentă memorie, în sensul că țineau minte și textul și muzica și dispuneau de acces.

În final țin să subliniez o inovație : „marele premiu“ nu a mai revenit unui cîntăreț, ci Televiziunii române, care după incidentul cu minierii și pompierii, cînd a pătimit prin maltratare de bunuri și redactori, și-a luat revanșa punînd mîna pe niște bani buni. Începutul a fost făcut și merită toate felicitările. Ne așteptăm ca la Festivalul „George Enescu“ să fie premiat Carul 4, și tot așa pînă vor ajunge la Carul D-lui Răzvan Teodorescu, care orice s-ar spune merită un soi de recompensă pentru tot ceea ce nu face și ar putea să...

TR. OLTEANU
Corespondent

P.S. Hors-concursu (rog secretariatul de redacție să fie atent pentru că nu știu cum se scrie expresia !) a sîșit un excelent băiat care s-a prezentat drept Dan Spătaru. Cîntînd în limba irlandeză el a dovedit că melodiile noastre au acces la toate meridianele și paralelele, adică parale(le) să iasă !

SCRIITORII — ȘEFI DE STATE ?

Întîi l-am suspectat de o ușoară luare peste gambă pe tinărul care mi-a propus spre meditare eventualitatea predării puterii statale exclusiv în mîinile scriitorilor. Mi s-a părut ori mișto-car, ori zurliu, dar... Dar, în fond, de ce nu ne-am gîndi și la o astfel de ipoteză, care, pe plan ideatic doar, poate fi văduvită de orice, numai de farmec nu ?!

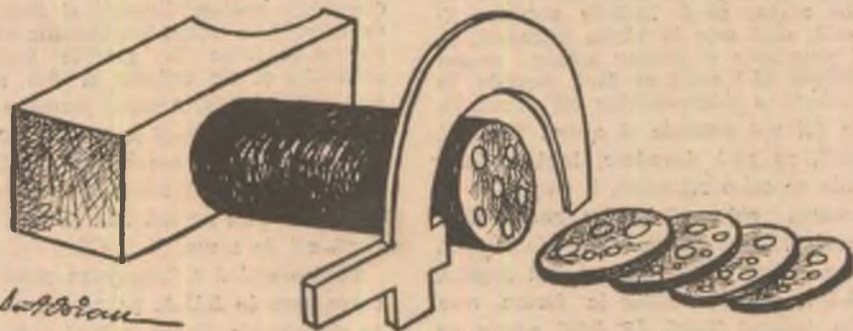
Se pune, în primul rînd, întrebarea dacă șefia de stat reprezintă o meserie sau ba ? Categorie, nu ! A te apuca să faci harcea-parcea din rosturile unei imense colectivități cu statul bine — totuși — definite, ori — cazuri mai rare — a reuși să pilotezi corabia în concordanță cu imprevizibilele vînturi benefice / malefice nu presupune exercitarea unei meserii dintre acelea pe care bunul Dumnezeu le-a orînduit atunci, la singurul ceas sfînt al omenirii ; dimpotrivă, cocoțarea la cirna unui stat derivă dintr-un soi de vocație a lipsei de vocație pentru indeletniciri mai cinstite, din eșecuri frecvente în practica-rea unor meserii „ortodoxe“ (parcă Churchill atrăgea atenția — cu cinismul său binecunoscut — asupra faptului că în politică plonjează mai cu seamă indivizi care nu au reușit să se afirme distinct în meseriile pentru care s-au pregătit, politica apărîndu-le astfel ca un liman salvator !) ; derivă, apoi, din demonul afirmării cu orice preț, din tentația vedetismului, peste toate filiiindu-și aripile pasărea aceea stupidă care se cheamă Setea de Putere. Nefiind o meserie — politica —, răspunsul la întrebarea dacă un scriitor ar avea ori nu ar avea îndreptățirea de a ocupa șefia supremă în stat devine pozitiv. În fond, să ne gîndim rapid cam cine au fost unii dintre marii / micii lideri ai acestei forfecate lumi : zugravi și pictori ratați, popi terminați ori înfrății cu dracul, cazangii de trei parale, militari cu fruntea cozoroc, actori, vardiști, canibali, curiști, securiști ș.a.m.d. Atunci, de ce n-ar avea dreptul și scriitorii să încurce politicește biata lume ? Păi, nu ?

Dar, ce anume ar aduce, ca specific coloristic, un scriitor pus într-un fotoliu prezidențial, știut fiind că „omul sfințește locul“, adică îl parfumează sau îl împute ? O notă de fantezie în plus ? O viziune asupra lumii, izvorită din blegoșenia ori, dimpotrivă, din vi-

goarea condeiului său ? Soluții de împăciuire între fantasmă și realitate ? Ar înlocui armele cu lira ? Greu de răspuns ! Să lăsăm loc doar supozițiilor (cumva) ironice, imaginîndu-ne cîteva situații : Păunescu (atenție : Adrian !) ar transforma țara într-un bilcî colectiv, în care s-ar întrece toți întru șlefuirea osanalelor pupincuriste, furtul ar fi furt de clasă, noroiul noroi, desfigurarea națională ar căpăta rang de lege ? Sub Barbu (citește și Eugen !) am sta la coadă în fața setelor de mii de birouri ale delațiunii, ne-am lepăda pantofii în favoarea cîzmelor jandarmerești, centironați, am căuta, antropofag, fripturi doar din flicuțe alogene și, Doamne !, ne-am tot spurca unii pe alții mai abitir ca... nu spun cînd ?! Sub dulcele Nichita (iertată-mi fie alăturarea !) am fi gîndit toți metaforic, rîzînd — plîngînd ? Sub Blaga deveneam — prin obediență, națională contagiune — mai înțelepți ? Schimbînd meridiane, sub Faulkner toți americanii, brusc, s-ar fi transformat în scoțitori de taine mult ascunse prin hăul sufletesc, sub Dostoievski rușii toți s-ar fi mutat în zona „blestemelor“ psihologii, sub Hemingway n-ar mai fi băut nimeni apă, sub Pavese italienii s-ar fi metamorfozat într-o nație de sinucigași, sub J.R. Jimenez spaniolii s-ar fi convertit în masă la franciscanism ? Poate da, poate nu, a doua alternativă pîrînd mult mai plauzibilă. Și asta deoarece, pe de o parte, forța cuvîntului artistic nu trebuie supraestimată, în realitate existînd un clivaj, un drum destul de bine conturat între imaginație și faptă, pe de altă parte deoarece scriitorul, ajuns la putere, se demască a fi „uituc“, redevine (ne) om, cu primitivisme sau cu șlefuirile sale, cu grobianisme sau cu gingăsiile sale, cu potențele sau cu impotențele sale. Scrișul maschează, politica demască. Scriitorul ajuns la putere face așa cum spunea Arghezi, ardeind pe cineva : „Una spune, alta fumează“ ; devine, deci, politician.

Astfel stînd lucrurile, întrebarea din titlu este superfluă. Dar, chiar dacă — prin absurd — s-ar impune necesitatea situației, de unde, dracului, să iel atîția scriitori ?!

ALEXANDRU SPĂNU

BAT TOBELE PENTRU FOLCLOR

Stimate domnule Ulici,

În ciuda prejudecilor sincere ce am nutrit față de dvs., mă văd nevoită să vă scriu rindurile ce urmează spre a vă exprima dureroasa părere de rău pentru faptul că și pe mine, ca și pe alți cunoscuți și prieteni ai dvs., m-ați dezamăgit profund. Cu începerea din anii '80 am avut deseori ocazia de a participa, alături de dvs., la multe manifestări și întâlniri organizate de către revista „ASTRA” care, prin prezența dvs. și cîntecul meu, s-au bucurat de interes din partea publicului. În acele ocazii mi-ați adresat în multe rânduri felicitări și cuvinte de bine, admirînd, spuneți dvs., cîntecul pe care le interpretam. O parte a unor astfel de gânduri le-ați sintetizat în dedicația pe volumul „Laureații Premiului Nobel pentru Literatură”. Vi-o reamintesc: „Doamnei Sava Negrean Brudașcu, pentru sufletul domniei sale transformat în sunet și astfel durindu-ne, omagiul lui Laurențiu Ulici”.

Asemenea aprecieri ca și bucuria ce mi-a produs-o mie și sofului meu fiecare întâlnire cu dvs. ne-au făcut să suferim ori de câte ori, în ultima vreme, ați fost ținta unor atacuri. Atunci ca și acum ele mi s-au părut nedemne și nedrepte. Orice atacuri calomnioase îmi repugnă și-mi stîrnesc o infinită milă față de autorul sau autorii lor. Îl consider pe acestia ființe infantile, cu grave deficiențe morale și spirituale iar gestul lor o expresie a neputinței de a se ridica la nivelul celui calomniat.

Iată însă și marea surpriză! Într-o foaie, despre care aflu că ar fi suplimentul revistei de literatură și cultură „Luceafărul”, al cărui director sînteți, recent, sînt ținta unor atacuri calomnioase și profund injurioase, sub titlul „Bat tobele pentru folclor”. Autorul lor, un biet ratat atît în plan cultural cît și moral, întreținut al unei femei ce, o viață întreagă, a nutrit iluzia vană c-ar fi interpretă de folclor cînd, de fapt, ea n-a fost decît o biată șușanistă, nu este la primul său atac. Fiindu-mi cunoscut faptul că acest biet individ nu a reușit nici măcar să-și încheie studiile liceale, deși este la vîrsta sclerozei, și, în plus, este și bolnav psihic, m-am abținut să-l oblig să facă dovada în instanță a mizerabilelor lui afirmații. La fel voi proceda și acum. Ba, mai mult, ca să-l dovedesc, încă o dată, mila ce mi-o stîrnește, îl comunic, pe această cale, că-l ofer șansa de-a înceta să mai fie un vierme întreținut, cum a fost toată viața, și sînt dispusă să-l angajez ca zilier la ferma mea din județul Sălaj. În felul acesta ar putea, măcar acum la bătrînețe, să

facă și el ceva util după o viață irosită într-un vagabondaj steril. Sper să-l convingeți măcar dvs. că este mai onorabil să muncească fizic decît intelectual nu a fost în stare să producă, pînă la venerabila sa vîrstă — soră cu decrepitudinea — nimic substanțial, de valoare, în afara unor texte ca cel pe care i-l găzduiți dvs. Zău, domnule Ulici, chiar atît de rău ați ajuns încît vă evita condeiele de valoare și sînteți nevoit să lăsați chiar și un supliment să fie scris de asemenea ratați cu studiile elementare neîncheiate? S-ar impune, cred, o mai mare rigoare în consens cu prestigiul și valoarea pe care le avea revista „Luceafărul”.

Nu-mi propun să intru în detaliile textului submediocru al acestui NIMENI de la Brașov. Totuși, este bine de știut că același individ, nefiind toată viața lui capabil de altceva, a putut fi întâlnit frecvent prin anticamererele foștilor demnitari comunisti. Iată, în general, itinerariile predilecte ale periplurilor sale: președintele culturii socialiste din Brașov, secretarele cu propaganda de la municipiu și județ, șefii departamentelor consiliului culturii din București, directorul general al Radioteleviziunii, directorul Electrecordului, secția de propagandă a fostului C.C. etc. Ba gurile rele mai spun c-ar fi fost adesea văzut intrînd și ieșind din sediul din Brașov al fostei securități, ca și în compania unor „lucrători” ai sus-zisei instituții. Nu este exclus, dar eu nu cred și resping asemenea birfe nedemne. Am, în schimb, dovezi că numele meu a fost mereu pomenit și calomniat de el în cabinetele respective. Pe atunci mă acuza — cu ce drept? — că nu am repertoriu din zona Brașovului și că refuz să cînt folclor nou. În oglînda strîmbă a minții lui puține și bolnave, în prezent lucrurile se reflectă invers.

Dintotdeauna acest neputincios nu m-a suportat intrucît, prin prezența mea, nu în Brașov ci în întreg spațiul folclorului românesc, consoarta sa, o oarecare Natalia Gliga, s-a văzut eclipsată. Această ființă diformă fizic, modestă intelectual, cu multe și binecunoscute pasiuni lumești și fără pic de talent, s-a temut întotdeauna să nu cumva să intru în grațiile foștelor autorități și s-o eclipsez și din acest punct de vedere. Aceeași teamă o nutrește, bolnăvicios, și în prezent. Domnule Ulici, eu nu am cultivat niciodată relații cu mai marile de altă dată așa după cum nu mă dau în vînt nici după cei de acum.

Flașnetarul dvs. brașovean pune plecarea mea în S.U.A. pe seama a ceea ce el numește aluziv „relații externe”. Evident că-n graba lui demolatoare,

autorului îi scapă faptul c-am fost în S.U.A. și înainte de 15 noiembrie 1987. Intrucît lecturile sale se limitează la epitafuri și inscripții pe morminte, nici acestea însușite corespunzător, el nu avea de unde să știe că, în același timp în care eu m-am aflat în S.U.A., în această țară, dar și în alte țări ale lumii se mai găseau Lucreția Ciobanu, Benone Sinulescu, Maria Ciobanu, Sofia Vicoveanca, Angela Buciu, Florica Bradu, Laura Lavric, Ion Dolănescu, Tiberiu Ceia, Luca Novac, frații Petreș, Dumitru Fărcaș, Florica Zaha, Margareta Clipa, Irina Loghin, Dumitru Dobrican și foarte mulți alți soliști vocali și instrumentiști. Are, d-le Ulici, colaboratorul dvs. curajul și dovezile necesare spre a ne acuza pe toți — elita interpreților folclorului românesc — că am plecat în turneele respective pe baza „relațiilor externe”? Poate veți reuși să-i explicați (iar el să vă și înțeleagă) că nici măcar vechiul regim nu avea interesul ca melosul popular românesc să fie reprezentat peste hotare de niște nulități de felul consoartei sale.

Un individ care nu este capabil să distingă între un marș popular și un cîntec de nuntă are în schimb imperțința să spună că n-am talent. Cum spuneam, nu știu, așa cum nu știu nici alții, ca la viața sa el să fi făcut ceva remarcabil în vreun domeniu, cu atît mai puțin în folclor, care să-l dea dreptul să emită asemenea judecăți de valoare. În ce mă privește, n-am făcut niciodată caz de talentul meu. Sînt însă o serie de nume de

contemporane, participant și cîștigător al marelui premiu al primei ediții a Festivalului internațional Lucian Blaga, să-mi expedieze rindurile de mai jos. Vă ofer, spre edificare xerocopia și traducerea scrisorii lui spre a o reproduce în cadrul acestei replici. Un singur exemplu în plus: poetul nord american Leonard Loneragan, compozitor și interpret, autor, în aceste calități, a 12 discuri, m-a numit „vocea de aur a doinei românești” și a compus, special pentru mine, cîntece pe care, la nevoie, vi le pot oferi spre reproducere. M-am abținut să citez opiniile despre mine ale autorilor români deoarece ele au fost fie tipărite fie cuprinse în emisiuni radio și TV. Evident, însă, că autorele calomniator pe care-l cultivați dvs., recunscîndu-și deficiențele intelectuale, capacitatea redusă de înțelegere etc., nu s-a încumetat să citească asemenea texte. Îl înțeleg, și-l compătimesc. Este foarte posibil să nu-i fi permis s-o facă nici crizele sau suferințele lui psihice, pe care textul publicat le reflectă cu prisosință.

Am lăsat la urmă murdăriile proferate la adresa Marioarei Murărescu. Bun specialist și om integru, Marioara Murărescu a făcut „greșeala” să îndepărteze din emisiunile TV de folclor o serie de nulități zgomotoase. Astăzi, cei care ieri o reclamau neînțelegat la C.C. și la alte organe comuniste, încearcă s-o discrediteze proferînd o întreagă gamă de minciuni și calomnii. În vechiul regim ei li imputau că este fată de preot, iar acum o acuza, fără temei, de colaborare cu acel regim. De fapt, scopul lor este distrugerea sa ca om. Se uită destul de ușor că emisiunile sale erau singurele pentru care oamenii mai deschideau televizoarele, singurele urmărite cu emoție și de românii basarabeni, bucovineni și de, cei din Banatul sîrbesc. Acum ei doresc s-o piardă pentru demnitătea și verticalitatea ei.

Că nu a fost zadarnică mizeria proferată la adresa mea și a Marioarei Murărescu e și faptul că, în sfîrșit, și Natalia Gliga va fi dată pe post național de televiziune. Sper să reziste, totuși, cineva pînă la capăt, în fața televizoarelor spre a se convinge, urmărind-o, că dacă... talent nu e, nimic nu e. Penibilă satisfacție!

SAVA NEGREAN BRUDAȘCU

P.S. Mai cred, domnule Ulici, că, după ce ați acceptat un text handi-capat ca însuși autorul său, îmi veți da și mie posibilitatea de a replica, publicînd integral acest text și anexele lui. Faptul că nu l-am numit pe colaboratorul dvs. puneți-l pe seama dorinței mele de a nu-l înfrunțați boala psihică de care suferă. Dacă vreodată vă gîndiți la vreo subscripție publică pentru tratarea lui, dați-mi, vă rog, și mie de știre să pot contribui și eu cu ceva. Chiar și cînd îmi sînt dușmani neputincioșii îmi inspiră milă.

În ceea ce privește revista, este de dorit să recurgeți pe viitor la texte de substanță, valoroase, care s-o facă vandabilă spre a nu fi obligat să coboriți atît de mult ștacheta încît să încurajați calomnia și injuria și să acceptați colaboratori de-o mediocritate supărătoare.

Înalt prestigiu, susținut de o operă considerabilă, care m-au onorat cu aprecieri calde. Iată cîteva dintre ele: Harry Brauner, Mihai Florea, Mihai Pop, Sorin Grigorescu, Simona Patraulea, Emilia Comisel, Gruia Stoia, Nicolae Dunăre, Vasile Netea, Gabriel Tepelea, Dumitru Vărtic, Tudor Popescu, Marin Sorescu, Mircea Micu, Ioa Itu, Dumitru Fărcaș, Florian Pitiș și mulți alții. Lor li se adaugă și autori străini. Nu consider necesar să-i enumăr și pe aceștia. Întîmplarea face ca, de curînd, Gerard Bayo, un nume prestigios al poeziei franceze

Nota redacției

Absentînd cenzura, am publicat textul din această pagină așa cum a fost redactat și scris de Sava Negrean Brudașcu, acordîndu-i dreptul la replică. Ne permitem însă următoarele observații:

1) Învinuirile aduse directorului nostru, Laurențiu Ulici, sînt nefondate. Pe de o parte, dl. Ulici nu se ocupă special de suplimentul „Lucifer” iar, pe de alta, chiar dacă ar fi avut sub ochi textul incriminat, n-ar fi recurs la nepublicarea lui din motive de-acum cunoscute: fiecare autor poartă răspunderea celor scrise.

2) Din păcate Sava Negrean Brudașcu nu răspunde acuzațiilor aduse de autorul brașovean în publicația noastră ci acuză, fără acoperire, făcîndu-și, fără să realizeze — poate! — mari deservicii.

3) Cit privește apărarea Marioarei Murărescu, nu face decît să aducă noi argumente pentru a pune la îndoială buna credință. De altfel cititorii și-au dat seama și singuri.

Oricum, pagina aceasta va aduce în discuție și alte opinii care vor stabili, pe cit e posibil, starea folclorului nostru ca și implicațiile celor care-l servesc dar mai ales îl de-servesc.

ÎN SPATELE UȘILOR ÎNCHISE

Multe firme cu denumiri sofisticate au apărut în peisajul nostru citadin. La firmele particulare unde scrie „La Mișu — Produse din carne — SRL” sau „Costică — Mezeluri — SRL” se știe că în magazinele respective dacă nu dăm de carne sau de mezeluri, putem în mod sigur să-i găsim pe Mișu sau pe Costică. Ce se întâmplă însă în spatele multor firme de stat? Denumirile lor nu anunță nimic din profilul de activitate, cu atât mai puțin cine trudește pe acolo. Este și cazul firmei Bartimex S.A., cu sediul în clădirea din care s-a mutat ministerul comerțului exterior (vizavi de Universitate, în spatele statuii lui Mihai Viteazul). Această societate comercială a concentrat majoritatea personalului operativ al fostului minister, oameni cu experiență și relații îndelungate cu parteneri economici străini, care se știe sub ce patronaj „instelat” funcționau. Polițiști la poartă păzesc cu vigoare această „cucerire revoluționară”, ca oamenii să poată munci în deplină „securitate”. Aici lucrează pe post de consilier domnul Cornel Burtică, fost ministru al comerțului exterior pe timpul lui Ceaușescu, bun cunosător al firmelor din străinătate ale căror denumiri și sedii nu s-au mai schimbat de ani de zile. Tot la „Bartimex” activează și fostul ministru adjunct al Anei Mureșan domnul Costică Iurea, promotor infocat al proiectelor „fabrici de mâncare” unde urma să ne deplasăm cu gamelele zdroncănitoare pentru a ne primi rațiile „științifice”. Ce o fi în inima acestui om care trebuie să se zbată pentru importarea unor produse cu cele mai „îndrăznețe” etichete occidentale când în vechiul regim respingea desfacerea prin comerț chiar și a puloverelor care aveau imprimate culorile steagului francez?

Desigur, trecerea la economia de piață implică sacrificii, uneori călcarea în picioare a propriilor principii de muncă și viață. De aceea domnii susamintiți și alții ca ei s-au sacrificat, nădăruindu-se la o parte de la muncă, respectiv de la ocuparea unor posturi importante (consilieri, directori, experți) la diferite firme de stat. Legea privatizării societăților comerciale, de curând promulgată, îi va găsi, la aplicare, în fruntea acestor societăți. Se poate înțelege cu ușurință ce se va întâmpla cu masa de foști activiști, securiști, potențați ai vechiului regim, care oricum și-au agonisit până-n prezent un capital.

Chiar și foștii membri ai C.P.Ex-ului, aflați nu de mult în închisori, vor deveni mari acționari în numele lor sau al rușilor lor. Ei, toți aceștia, vor deveni capitaliștii de mâine.

IOAN SUCIU

Învățămînt politic

Dragă cititorule, îți voi explica ce este Legea privatizării. Trebuie să știi că ea, precum legea relativității, devansează într-atît cunoașterea umană, încît va fi enunțată acum și va fi aplicată peste mulți ani. Faptul că nu înțelegi nimic din această lege nu trebuie să te sperie. În această situație se află, excepțînd pe membrii guvernului, toți ceilalți cetățeni ai țării. Astfel încît Legea privatizării este un frumos exemplu de solidaritate umană.

Pentru început, trebuie să-ți spun că la elaborarea legii un aport hotărîtor l-au avut unele forțe străine. Forțele din exterior se împart în două categorii: cele care sînt pro-guvernamentale și care se numesc agenții străine și cele care sînt anti-guvernamentale și se numesc agenții străine. În cazul acestei legi au funcționat agenturile. În ele lucrează agenții. Ei sînt oameni buni. Visul lor e să edifice în România economia de piață multilateral dezvoltată.

Efectele Legii privatizării au apărut chiar înainte de votarea ei, dovedindu-i eficiența. Căci prima instituție privatizată a fost însuși Parlamentul României. El a devenit proprietatea Frontului Salvării Naționale.

Potrivit legii, se vor crea cîteva fonduri. Pentru a respecta emanația lor politică, mai corect ar fi să li se spună fronturi: Fronturile Proprietății Private și Frontul Proprietății de Stat. S-a renunțat, din motive de propagandă. La propagandă, însă, nu s-a renunțat. Ea face parte integrantă din lege și este cel mai mare câștig al acesteia.

Pentru a justifica necesitatea legii, cu fonduri cu tot, guvernul susține că

nu al capacitate de orientare. Se referă, probabil, la dezorientarea care te-a cuprins în ultima vreme. Susține, de asemenea, că nu ai experiență. Corect. Potrivit specialiștilor, experiența se capătă abia după a doua revoluție. Pentru a-ți răsplăti supusa ignoranță, legea îți va oferi cîteva certificate. Pe ele nu va fi înscrisă nici o valoare. Nu trebuie să te miri, căci atunci vei părea ignorant și vei da dreptate guvernului. În fond, nici certificatul de naștere și nici cel de căsătorie nu au valoare nominală. Au, în schimb, conștințe. Acest certificat, de pildă, te va face proprietar.

Ar fi trebuit să primești dividende. Va dura, însă, atît de mult pînă vei primi certificatul, pînă se vor crea fondurile, pînă vor înțelege și cei din fruntea lor ce-au de făcut (drept pentru care vor fi cooptați în guvern) încît nu vei primi nimic. Să nu regreți că nu primești dividende. Precum știi, divide et impera.

Așadar vom fi cu toții proprietari. Spre deosebire de socialism, unde eram cu toții proprietari. Spre deosebire de comunism, unde era să fim cu toții proprietari. Dacă nu vezi deosebirea, n-o mai căuta. Caută asemănările. S-ar putea să ai mai mult noroc.

VARUJAN VOSGANIAN

O Sicilie românească

Legea fondului funciar are „meritul” istoric de a transforma multe sate românești într-un fel de Sicilii autohtone. O astfel de Sicilie este satul Fintina, comuna Hoghiz, județul Brașov. Un fintinean, Neacșu Aurel, de 80 de ani, a ajuns într-un baston și un picior la Bucu-

lui? Că aproape fiecare familie, fiecare țaran cu care discutăm îl copia pe moș Aurel. După ce-mi spunea oful, încheia: „Domnule gazetar, dacă aș avea o pușcă, i-aș împușca pe toți bandiții ăștia!” Cine sînt deci „bandiții ăștia” care îi fac pe fintineni să fie atît de furioși? Atît de furioși încît ar fi în stare să înghită tot praful Combinatului de la Hoghiz, care poluează zona, numai să li se facă dreptate! Pe fintineni nu-i deranjează că au praful de ciment pe case, în curți, pe meșe și poate și în suflețe, pe ei îi deranjează „bandiții” care le-au luat pămîntul! Ura aceasta e o „poluare” mai veche, e ura pe comuniștii din sat, pe „vechea mafie”, cum o numesc ei.

E în fond ura reînviată dintre foștii chiaburi și foștii comuniști. În sat au existat nouă familii de chiaburi. Comuniștii i-au băgat prin pușcării, i-au dus la Canal, i-au omorît pe toți. Nici fiilor lor nu le-a fost prea ușor, dar ei au supraviețuit, chiar dacă își tirie cite un picior, ca moș Aurel, pentru că a îndrăznit să le spună securiștilor care îl băteau prin becurile din Brașov: „Ceii mai mari legionari sînt cei mai mari comuniști!” Și acum, cînd dl. Iliescu zice, zic ei, că țara s-a rupt de comunism și o întoarce spre capitalism, spre ce-au fost cîndva chiaburii din Fintina, nu înțeleg ce se întâmplă! Cum e posibil ca tot „bandiții” să fie la putere? Cum e posibil ca „vechea mafie” să fie și „noua mafie”? Atunci înseamnă că Bărsan, un fel de bufon al satului, are dreptate cînd zice: „Roțile s-au schimbat, dar lanțul e tot ăla!”

Și, într-adevăr, „bandiții” și-au

păstrat intacte legăturile, de la șeful de post, Chișlaru, la primarul Apostolescu sau la subprefecții de la Brașov (s-au schimbat vreo cinci pînă acum!). Pe toți îi au la mînă, prin aceleași metode vechi: mita, corupția! Sforile le trage din umbră același „comunist infocat” (cum îl numește primarul), același capo mafioso, omul care n-a lipsit la nici un Congres al P.C.R. și care „a fost la contrarevoluție la București să-l apere pe Ceaușescu”, azi ajuns „șeful parlamentului” din sat, cum îi mai zic oamenii, Roșca Cornel. Așa îi zic ei, Roșca Cornel, nu Cornel Roșca. Ei nu evită cacofonia, pentru a marca și mai bine faptul că omul miroase urît, că e însemnat din naștere!

Dar Roșca Cornel are și o sosie, asemenea lui Ceaușescu, pe nume tot Roșca Cornel. Ca să facă diferența dintre ei, fintinenii spun: Roșca Cornel, președintele (adică fostul președinte C.A.P.), și Roșca Cornel, „brigadiru” (fostul brigadier). Roșca Cornel, „brigadiru”, are un frate, pe Roșca Dumitru. Cei doi Roșca Cornel au un cuseru, Costea Gheorghe, și un văr, Mircea Nicolae. Și cite neamuri nu mai au ei! Ei bine, toată această

„familie unită în potlogării”, face parte din comisia comunală de improprietărire! A făcut ce-a făcut, a schimbat „roțile” de cîteva ori, dar cum lanțul a rămas același, s-a ales tot „mafia veche” în frunte! Și cum vechii chiaburi, ocupați puțin cu treburi pe la Canal, n-au avut cum să facă cereri de intrare în C.A.P. sau să fie înregistrați prin Registrele agricole (criterii de bază ale Legii fondului funciar), „mafia veche-nouă” a profitat și a „uitat” să-i mai treacă pe tabel cu vreun hectar de pămînt!

De altfel, aceste sinistre și cacofonice personaje sînt în „spiritul” legii, al promiscuității criteriilor cultivate de vechiul regim, ca și de noua putere. Și dacă adăugăm că tatăl lui Roșca Cornel, președintele, a fost șef de cuib la legionari, iar tatăl lui Roșca Cornel, „brigadiru”, a fost șoferul lui Horia Sima, atunci vom înțelege mai clar vorbele lui moș Aurel: „Alaltăieri erau legionarii la putere, ieri comuniștii, iar azi din nou legionarii! Păi domnule gazetar, dacă-aș avea o pușcă...”

GRID MODORCEA

restii și a spus că cere anchetă, altfel trage. Mai exact, a spus textual: „Dacă aș avea o pușcă, i-aș împușca pe toți bandiții ăștia care nu vor să-mi dea pămîntul înapoi!” Moșule, i-am zis, pușcă n-am de unde să-ți dau, poți să mergi la dl. Viorel Ursu să-ți dea, dar să știi că m-ai făcut curios să-i cunosc și eu pe „bandiții ăștia”! (Dacă a venit omul pînă aici, înseamnă că disperarea e mare!...).

Și ce-am constatat la fața locu-

CAZANUL CU SMOALĂ

● Apărut într-o vizită (de lucru? de curtoazie?) pe la Uniunea Scriitorilor, fostul director al acesteia, Traian Iancu, a ținut să-și dezvăluie descendența sa politică, mărturisind, nici mai mult, nici mai puțin, că prin vinele sale curge un sînge liberal. Prompt ca de obicei, Titl Turturică n-a scăpat prilejul să afle noi acte de manifestare liberală a Iancului și a întrebat: deci osanalele ridicăte comunismului, prin întrecerea dv viață și creație, au fost niște minciuni? „Da, Titl, m-ai prins! I-am păcălit. Acum pot spune adevărul, verde în față!”. Verde roșu, avem toate promizele să adăugăm listele disidenților un nume nou: Traian Iancu. Pe lângă el, Blandiana, Dinescu, Plesu sînt niște nume care pălesc!

● Cu prilejul vizitei sale în Republica Moldova, Al. Birlădeanu a scăpat cu greu din plasa gâgăuzilor, bravii săi consangvini. Mai toți îi priveau bastonul (acel obiect faimos cu care europenii au adus din China viermii de mătase) și ochelarii de protecție împotriva luminii ce vine pentru domnia sa cam din aceeași parte, ca și în alte dăți: tot de la răsărit.

● Multe zvonuri ne-au avertizat că-n timpul puciuului de la Moscova se întocmiseră liste multe cu toți aceia care trebuiau lichidați sau puși pe linie moartă. Capul răutăților (sau răilor!) ar fi fost considerat premierul nostru, care s-ar fi dezis de steaua în cinci colțuri pentru o alta, mai opulentă. Normal, într-o economie de piață, tot românul de viță tinjește spre mai bine!

● Apropos de steaua în cinci colțuri: dacă simbolul ei a fost șters de pe multe steaguri și firme, pe clădirea Combinatului Poligrafic, fosta Casă a Științei, tronează ca un avertisment și o amenințare continuă. Ediliile capitalei, preocupate de ținări, gunoale și reziduuri, stau mereu cu capul în pămînt, fără să mai privească din cînd în cînd și spre înălțimi. Dacă ajung pînă acolo se tem că vor rămîne în aer?

● Un personaj cu un trecut bogat și treceri pe la anumite instituții de discreta audiență face ravagii în comerț și turism. Trîntește, destitue, reface grupările, adîncește disensiunile, într-un cuvînt, stîrnete furtuna într-un pahar cu apă, în două, nu iartă, nu se lasă păcălit. Era tot ceea ce ne trebuia acum: strînge curea. La Cataramă!

● După o altă faimoasă doamnă, care stîrnea multe valuri în jurul președintelui, însoțindu-l în vizitele de lucru, Rodica Beleanu face multe noduri (unecori și la batistă), pentru a populariza cum se cuvine fiecare gest, fiecare mișcare a căpeteniei noastre. Deunăzi, cu prilejul escalii în Israel, Rodica jună, albită deja în spuma cuvintelor mari, a forțat, pe lângă alte uși, și pe aceea a limbii române, stabilind că informațiile sînt nu numai mediate, ci și livrate. Se vede treaba, că întîrzierea pe la porțile împărătești i-a alterat informațiile mediate, bucale.

● Tot cu prilejul acelei vizite de prietenie și bună înțelegere, între națiunile și popoarele noastre, care par să se confunde acum, domnul Ion Iliescu a fost surprins de un ziarist român, pe una din străzile Tel Avivului într-o ținută sport: mai exact în blugi. Întrebarea se pune acum: de unde l-a procurat? Din talciocul bucureștean sau din apropierea Nazaretului?

● Festivalul de la Mamaia a readus în atenție pe Gabriel Cotabiță, unul din cîntăreții de greutate (!) ai acestuia. Ceea ce ne-a impresionat în mod deosebit la el a fost ținuta scenică. Lupta sa cu morile de vînt o cunoșteam mai de mult, războiul cu postamentul microfonului e un câștig de ultimă oră. L-a răsucit în toate părțile, l-a făcut mormăscă, ba chiar l-a plasat în dreptul capului, ca pe un autentic corn, vorînd a ține piept sunetelor care nu-i mai țeseau ca altădată cu ușurință din coardele vocale. Chipul său încordat descoperează parca o pinză roșie de vedea stele verzi. Am suferit enorm pentru artist. Poate se va mîla și de el un medic să-i readucă liniștea de care, sîntem siguri, are atîta nevoie. Măcar pe scenă!

● Un alt as, de data asta al rachetelor, Ion Țiriac, e tot mai prezent în viața, dar mai ales economia noastră. Cunosător al atîtor limbi, pe care le învîrtește în gură ca un bancar bilele de la Loto, a început să facă investiții și în limba maternă, încît reasează cuvintele în alte străie. **Contestează, reflectează, despărțesc** sînt ultimele sale achiziții de marcă (și dolari!), iar dacă vom avea răbdare și plăcere de a-l mai auzi pe diverse posturi și-n diverse posturi, surprizele nu ne vor lipsi. Fiecare cu sarmul său, or Ion Țiriac nu e chemat la microfoane numai pentru acesta.

● Pe diverse unde își face loc cu coatele dar, mai ales, cu glasul său împurmat din lumea desenelor animate, jurnalista Doina Stănescu, după toate aparențele, doamnă umblată pe la numeroase turnee și prin diverse țări, unde tenisul e în floare. De pe acolo a învățat să joace banalitățile ca pe niște mingi galbene (cîndva albe!) și mai toa-

te cad în tușă, acolo unde sirena de avertizare, o anunță că se aruncă mereu în gol. Ca orice gogoasă.

● Fericit trebuie să, mai fie și Dumitru Graur, șeful departamentului sport din cadrul Televiziunii Române! Căci nu-i la îndemina oricui să aibă o părere proprie despre un meci sau altul și nici să-ți încarci memoria cu rezultate false, pe care nu le-a perceput, nimeni. Personalitatea înainte de orice! Or, Dumitru Graur ne-a demonstrat în afecțiunile că deține un record de date și cifre proprietate personală. De curînd, si-a dovedit încă o dată multiplele-i disponibilități mentale și l-a arătat lui Ilie Năstase două fapte inedite: 1) Că ar fi fost într-o singură finală la Wimbledon. 2) Că adversarul lui n-ar fi fost în nici un caz Stan Smith sau Borg. Ei, bine, realitatea e chiar așa. Cei doi mari ași ai rachetei i-au fost adversari, bîncîntele, în două rînduri, adică atunci cînd Ilie a fost aproape de un mare vis. Ne permitem de curînd, cînd D. Graur se mai încumetă să se vîră în sportul alb, are neapărat nevoie de cițiva negri.

● Mîchiduta îi dorește lui V.C. Tudor o călătorie grabnică. Stați, nu vă grăbiți, că nu l-am făcut chemare să vină

al'ceta sa: „auzit la voi gîndac mult și zobolan mult este...”. Adică în loc de hirtia de 100 de lei — care, în paranteză fie spus, printre hamalii Gării de Nord, se cheamă „un leu bătrîn” — să zicem bancnota de 100 sau de 1000 de zobolani. Urmînd firul expunerii, ar trebuie ca zobolanul să aibă valoarea de 100 de gîndaci astfel încît hirtia igienică, de pildă, care astăzi încă mai costă 24 lei și 50 de bani să valoreze 24 zobolani și 50 de gîndaci. Deși scrisoarea a ajuns din întîmplare la noi și nu la Banca Națională, i-am redat totuși conținutul cu citatele cele mai semnificative, în speranța că rîndurile de față vor fi citite de cei în drept, recte de dl. Mugur Isărescu, guvernator general.

● Aflată pe ultimii metri, „Dreptatea” a devenit agresivă. În încercările disperate de supraviețuire atacă chelîtuindu-și ultimele forțe. După ce, cu citeva săptămîni în urmă se luase de postul de radio „Europa Liberă” — precum ultima foită fesenistă, iată că, mal nou, a sosit timpul să-i dea lecții de profesionalism d-nei Tia Șerbănescu de la „România Liberă”, explicîndu-i într-o notiță din pagina a doua cam ce-ar trebui să conțină un interviu sau, și mai bine, cu ce-ar putea d-na redactor să-și umple timpul mal cu folos. Se pare că

● BLAGII LUI ION ILIESCU ● INOVAȚIILE LINGVISTICE ALE LUI ION ȚIRIAC ● CARTIERUL CRÎNGAȘI — NOUL CENTRU AL CAPITALEI ● D-NA NINA ILIESCU A VIZITAT ISRAELUL ● PRIMA MARE VICTORIE A ȚIGANILOR ÎMPOTRIVA ROMÂNILOR ●

pe la noi, în vizită. Dar, pentru revigorarea prolificității talentului său, îi recomandăm un drum cu trenul, fie numai pînă la Curtici, nu neapărat să treacă dincolo, la ungiul asupra cărora ne păstrează atenția încordată. O să vadă, fără glumă, trupele maghiare în uniforme albastre intrate în țară și aflate într-o frățescă unitate cu soldații și poliția autohtonă, cu vameșii, cu organele române în general. Vă imaginați că, sub o astfel de supraveghere confortată — dispozitivul e format dintr-un soldat ungur, un ostaș mioritic și un ex-usluș, plasați din 2 în 2 metri de o parte și de alta a convoiului, pardon, a trenului — nici pui de cioară nu poate să iasă, dară-mi-te să pătrundă în țară.

● Recomandăm bibliofililor amatori de rarități o carte pe care o putem numi fără exagerare „monument”. Cred că este suficient de amintit că a apărut la prestigioasa editură Galimardul Mare. De la distanță volumul aducea foarte tare cu un celebru manual de „Literatură română veche”, aparținînd unui nu mai puțin celebru profesor, Ion Rotaru. Copertă lăcșoasă și cartonată, litere care te duc cu gîndul la secole apuse. Operă pricosită, ce mai. Pe dinăuntru nu șim ce conține, că mie mi-a plăcut ca bibelou, dar titlul își spune din start că ai de-a face cu o comoră de intelocțiune. Se cheamă „Carte românească de învățatură” și eu unul sînt convins că „Învățăturile lui Neagoe Băsarab către fiul său Teodosie” sînt un vax pe lângă perlele și giuvaierurile izvodite din sufletul marcului și greu-lui nostru poet național.

● Tocmai am primit la redacție, din Îndepărtatul Kilimanjaro, o notă de protest semnată de însuși regele animalelor și stampilată cu amprenta label sale din dreapta, față. Leul dă glas profunzimei sale indignări asupra felului abuziv în care se profită de prestigiul său, considerînd că este complet lipsit de logică să ture numele unui animal rar, pe cale de dispariție, și să-l dai monedei naționale a unei țări bînrute de inflație, în care respectivul dobitoac n-a viețuit niciodată, decît cel mult în grădinele zoologice. Și-n plus e de-a dreptul injositor să zici că „da” și „lei” pe-un pui de găină iclîmit. Ca să nu intru în gura celeilalte părți a presei, pe motiv că vine cu critici neconstructive, maiestrate să face propuneri concrete: „pentru că — zice el — în țară la dumneavoastră ca să lei ceva trebuie mult bani, arunca la bani trebuie dat nume la animal care din belșug este”. Cu alte cuvinte, înălțimea sa ne sugerează să dăm monedei noastre naționale numele unor jigăni autohtone, emblematice, existente din abundență. Și mai scrie

infumurarea și lipsa de măsură, de la Elena Ceaușescu încoace, au devenit caracteristici principale ale celor făcuți, pe bază de dosar, „doctori-ingineri”. „Doctorul-inginer” e un specimen care consideră că funcția creează neapărat organul, și asta la orice vîrstă, adică conferă competență și mai crede că se poate ascunde oricînd în spatele unei semnături gen „Redacția”, fără să-și dea seama că stilul e omul, mai ales cînd respectivul stil e atît de ușor de recunoscut prin originalul său agramatîsm.

● Din două una: ori s-au țărănit fesenistii, ori s-au fesenizat țărăniștii. Al'fel nu se poate explica acel „un singur glas, o singură voință” prin care domnii Vasile Gînea și Antonie Iorgovan au lăudat vîitoarea noastră Constituție, atît de bună și complexă încît nici nu i s-ar putea găsi vreun cusur, iar eventualele amendamente n-ar face decît să-i stîrbească perfecțiunea. Cei doi Pigmalionii și-au preamărit opera cu vorbe dezderdătoare, descriînd-o ca pe o femeie minunată, cu formele ascunse sub un ceursaf alb și așezată pe un soclu, astfel încît un spectator venit mai tîrziu în fața televizorului le-a strigat: „dezveliți-o”. Noroc cu nevastă-sa, aflată pe fază, care l-a bănut că nu urmează în program nici un film porno în premieră.

● Am fost anunțat că primăria sectorului 6 a depus candidatura celebrului cartier „Crîngăși” pentru atribuirea titlului de „centru al capitalei”. Aspirațiile sînt într-un total îndreptățite, dacă stăm să ne gîndim că, după Piața Universității și Televiziune, a fost locul cel mai bîntuit de scutieri, forțe de ordine și trupe speciale de intervenție. Prima descîdere a avut loc cu ocazia incidentelor româno-pakistaneze. Între timp, pakistanezii s-au cam rărit, dar culoarea locală este păstrată în conștiința de o serie de africani cazați, probabil de cînd nu mai au voie să plătească în valută la hotel, în familiile numeroase și ospitaliere ale romilor băștinași. După atentatul împotriva ambasadorului Indian, Crîngășul a beneficiat din nou de prezența dătătoare de optimism a trupelor antiteroriste, care i-au păzit citeva zile și unul mai ceva ca pe palatul Maharajahului, efectuînd tot felul de razii prin apartamentele suspecților. Pentru a compensa, probabil, culoarea de care vorbeam mai înainte, soldații în uniforme de camuflaj, echipați pînă-n dinți și cu mitraliere în poziții de tragere, inclusiv cele două fete cu codițe, erau cu desăvîrșire blonzi și cu ochii albaștri, fără nici o excepție. Nouă această descriere ni se pare a dracului de cunoscută. Dumneavoastră nu?

● Dintre „titani”, Eugen Barbu, V.C. Tudor, Adrian Păunescu, Dinu Sărau, sîntim că lipsește cineva, dar pas!

de-mi taie coada dacă-mi dădeam seama cine. Insa, într-o zi a trebuit, ca de obicei, să fac revista presei pentru patronul meu, Scaratochi și cu această ocazie am răsfoit și revista „Totuși iubirea”. Și atunci, un nume mi-a zgîriat retina: Nicolae Dragoș. Da, el, el era, poezul curții, bardul cu voce de castrat și limbă de iguana, tîmbeleorului cu otravă, poetul de cusă al lui Ceaușescu. Ei bine, salimbancul a avut curajul să iasă de sub pat, să repara, să murdărească tiparul cu numele-l mai viscos decît smoala, precum unul din viermii cei neadorîmii ai țadului, erijîndu-se în înțelept mediator al unui conflict inexistent, dintre doi artiști spre care gingăria n-ar trebui nici măcar să-și ridice privirea, dară-mi-te picul. Nehotărîndu-se încă pe cine e mai profitabil să lingă, lighioana se folosește de numele lui Gheorghe Zamfir și Marin Constantin numai ca pretext, ca să ne poată d-n nou invidia. Drept e că sînt unii mai negri ca dracul și mai fără rusina decît el.

● Bimba lunii a fost ieftinirea cărnii. Lumea zice că, în mare mila sa, primul ministru s-a gîndit la oamenii nevoiași. Dar adevărul e, întotdeauna, altul, și noi vi-l spunem cum l-am auzit, din sursă sigură mie-n sută. Cică d-na Mioara, nevasta-sa, și-a pus într-o zi ochelarii de camuflaj și a coborît din limuzină drept în piața la Obor, ca să-și facă cumpărăturile fiindcă tocmai îi dăduse Petrică bani de cîsnită, că luase îndexarea de la guvern. Nici gînd pe doamna în chestiune să facă pe IRSOAPA, dar cele ce i-au fost date urechilor domnicii sale să audă au fost mai dihai decît rezultatele oricărui sondaj cînsit. Și-atunci s-a întors în vila personală și, practic precum orice miere, i-a zis bărbatului personal cînd o lozîncă, în prezent stearsă, de pe peretele unui bloc de lângă spitalul Colței: „Petre Roman, nu fi prost, lasă prețul cum a fost” sau, într-o altă variantă (Cojocaru): „Drăguțele bace, lasă prețu-n pace!”. Nu știm precis, c-ai că era stearsă banda. Iar Petre i-ar fi spus așa: „Drăguță Mioară, de ești năzdrăvană dă-mi tu o soluție babună”. Iar Mioara i-a explicat în termeni tehnocrați, dar simpli, astfel încît să înțeleagă pînă și Șura Bărlădeanu, că nu e nevoie să renunțe la economia de piață pentru că diferențele de preț n-or să fie suportate de bugetul familial al promerului, ci de bugetul statului, format în mare parte din impozitele plătite tot de beneficiarii acului „umanitar”. Și Petre atunci s-a luminat și-a grăit: „Facă-se voia ta, dar numai pînă dupa alegeri!”.

● Și s-a făcut ce s-a făcut de-am avut anul ăsta două festivaluri: unul la Sala Palatului, altu' la Teatrul de Vară (din Mamaia, se-nțelege). Cel de-al doilea a fost în întregime un succes al cîntului Denver al muzicii ușoare românești, mai pe înțelesul telespectatorului, al unui fel de familie Ewing: scorul, compozitor de notorietate, George Grigoriu (celebru autor al șlagărului de renume mondial „Partidul, Ceaușescu, România”, soacra, cîntăreata de succes, Marta Florea, zisă și Marilyn Monroe (cunoscută mai ales prin piesa „Onoare ție, clasă muncitoare!”), gînerule, tot compozitor și fiica, Andreea Andrei, textieră (avînd și ei antecedente, dar nu atît de pregnante). Cineva a remarcat însă că, de pe lista cîștigătorilor concursului lipsea nepotul. Familia și-a făcut autocrizia și a promis că, la următoarea ediție, un premiu special va fi rezervat celui mai tînar vîlstar.

● După ce s-a uscat bine norolul, dl. Iliescu a făcut o vizită în zonele sinistrate din Moldova, afectate de ultimele inundații. Acolo, un bătrîn l-a sîpîit că legenda povestește cum aduc conducătorii răi calamități naturale asupra populației. Analizînd dimensiunile sinistrului, președintele și-a pus mîntule-n cap, hotărîndu-se bruscă să plece-a pelerinaj la locurile sfînte. Dar ce anume a făcut la Ierusalim în afara faptului că și-a exersat din nou engleza nu putem ști. Și asta pentru că d-na Rodica Beleanu, ingerul său păzitor, știe exact ce înseamnă păstrarea secretului de stat într-o (e)mişune oficială. Asta a asimilat foarte bine din instructajul făcut de Ilie Giurăscu. Chiar, neobositul călător pe unde-o mai îi, că rare mai e nevoie la președinție de oameni valoroși și cu experiență?

● Umblă de curînd pe străzi autobuze franțuzești reșapate. Lumea zice c-astea ar fi celebrele Air-busuri, dar dl. Petre Roman susține că Air-busurile zboară. Probabil instituirea unei comisii parlamentare care să elucideze misterul.

● Cerem schimbarea din funcție a primului ministru deoarece calitatea sa de patron nu corespunde celei de fruct funcționar public, așa cum prevede legea. Să nu ne spuneti nouă că firma „Taxi Pedro” n-are nici o legătură cu simpaticul nostru premier plecat să mute cu pectoralii personali nava sovietică eşuată, uite-ășa, de-a dracului, pe canalul Sulina.

MICHIDUTA

Director: LAURENȚIU ULICI ■ Redactor-șef: MARIUS TUPAN ■ Redactor artistic: ALEC MACRI

Abonamentele la Lucifer se pot face la toți difuzorii și factorii poștali între 1 și 15 ale fiecărei luni. Difuzorii particulari se pot adresa la redacția revistei Redacția și administrația: Calea Victoriei 133, tel. 59 67 00